ΖΑΝΙΝ.— Δέκα ὀχτώ...καὶ ἔχω ὅλα μου τὰ δόντια...

ΑΝΔΡΕΑΣ *(πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν).*— Τὰ ὁποῖα εἶνε περίφημα...

Ἡ κ. ΜΠΟΝΚΟΥΡ.— Εἶσαι ἀκόμα παιδί, μὰ αὐτὸ δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ εἶσαι ἕνα θαῦμα.

ΖΑΝΙΝ.— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ σᾶς ἀκούω νὰ μοῦ μιλᾶτε ἔτσι...*(Γελῶντας)* Μὰ τί εἶμαι ἐπιτέλους; Νεράϊδα, παιδί ἢ θαῦμα...

Ἡ κ. ΜΠΟΝΚΟΥΡ.— Καὶ τὰ τρία μαζύ.

ΑΝΔΡΕΑΣ *(μέσ' ἀπ' τὸ παραβάν, κάπως σοβαρά).*— Ἡ γιαγιὰ ἔχει δίκηο.

Ἡ κ. ΜΠΟΝΚΟΥΡ.— Καὶ μὲ τί καταγίνεσαι τώρα ;...

ΖΑΝΙΝ.— Ὤ ! ἔχω πολλὲς δουλειές... Θὰ ξέρετε βέβαια ὅτι ἡ μαμὰ ἑορτάζει σ' ὀχτὼ μέρες... Καὶ τῆς προετοιμάζω ἕνα δῶρο—κάποιο κομψοτέχνημα ποὺ τὸ φτιάχνω μόνη μου.. Θέλω ὅμως νὰ τῆς κάνω ἔκπληξη καὶ γι' αὐτο εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ ἐργάζομαι κρυφά... Γι' αὐτό, γιὰ νὰ μὴ μὲ ἀντιληφθῆ ἡ μαμά, ἐργάζομαι τὴ νύχτα, ὅταν ἐκείνη νομίζει πὼς κοιμᾶμαι...

Ἡ κ. ΜΠΟΝΚΟΥΡ *(μὲ συγκίνηση).* Μὰ θὰ κουραστῆς, ἀγαπημένη μου μικροῦλα...

ΖΑΝΙΝ *(μὲ ἁπλότητα).*— Τί σημασία ἔχει αὐτὸ προκειμένου νὰ κάνω μιὰ εὐχάρισση ἔκπληξη στὴ μαμά...

ΑΝΔΡΕΑΣ, *(σοβαρά).*— Αὐτὸ εἶνε πολὺ εὐγενικό !... Ἂν ἤξερα ὅτι θὰ ἦταν ἔτσι εὐγενικὴ καὶ λεπτὴ ἀπέναντι τοῦ μέλλοντος συζύγου της...

Ἡ κ. ΜΠΟΝΚΟΥΡ.—Ἤρθες νὰ περάσης τὸ ἀπόγευμα μαζύ μου;

ΖΑΝΙΝ.— Ὄχι, παρ' ὅλη τὴν εὐχαρίστηση ποὺ θὰ μοῦ προξενοῦσε αὐτό ; Μὰ ἔχω τόση δουλειὰ σήμερα...

ΑΝΔΡΕΑΣ, *(ἀνήσυχα πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν).*— Δὲν φαντάζομαι νὰ πάη σὲ κανένα τσάϊ ἢ καμμιὰ κοσμικὴ συγκέντρωση...

Ἡ κ. ΜΠΟΝΚΟΥΡ.— Κρῖμα...Καὶ ποῦ θὰ πᾶς;...

ΖΑΝΙΝ.— Σημερα εἶνε ἡ ἡμέρα ἡ ἀφιερωμένη στὶς δυὸ ὀρφανὲς ποὺ ἔχω ὑπὸ τὴν προστασία μου... Τὶς ξέρετε, δὲν εἶνε ἔτσι...

Ἡ κ. ΜΠΟΝΚΟΥΡ.— Ναί... ναί... θυμοῦμαι...μιὰ μελαγχροινὴ καὶ μιὰ ξανθούλα...

ΖΑΝΙΝ.— Ναί... Εἶν' ἡ Νάνι καὶ ἡ Λιλέττα...Δὲν ξέρω κ' ἐγὼ ποιὰ προτιμῶ ἀπὸ τις δυό. Ἡ Νάνι εἶνε τόσο γλυκειά, τόσο προσεκτικὴ, τόσο σοβαρὴ γιὰ τὴν ἡλικία της !... Μὰ καὶ ἡ Λιλέττα εἶνε τοσο διασκεδαστική ! Λέει τόσο ἔξυπνες ἀπαντήσεις καὶ ἔχει τόσο συγκινητικὲς ἀντιλήψεις !... Τὶς λατρεύω καὶ τὶς δυό... Εἶνε χαριτωμένα κοριτσάκια... Τι κρίμα μόνο ποὺ εἶνε ὀρφανὰ καὶ δὲν ἔχουν κανένα !...

Ἡ κ. ΜΠΟΝΚΟΥΡ.— Νὰ ποὺ ὁ Θεὸς τὰ λυτήθηκε καὶ τους ἔστειλε ἕναν καλὸ ἄγγελο σᾶν καὶ σένα...

ΖΑΝΙΝ, *(εὔθυμα).*— Ἂν ἐξακολουθῆτε τοὺς ἐπαίνους σας, θὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ φύγω *(Σοβαρά).* Ἐξ ἄλλου, εἴτε ἔτσι εἴτε ἀλλοιώς, πρέπει νὰ φύγω... Καὶ πόσο θὰ ἤθελα νὰ μείνω λίγη ὥρα μαζύ σας...Μὰ δὲ μπορῶ...*(Ἀποφασιστικά).* Λοιπόν, καλή μου φίλη, σᾶς ἀφήνω...

Ἡ κ. ΜΠΟΝΚΟΥΡ.— Στάσου μιὰ στιγμή, ἀγαπητή μου. Ἔλα στὸ δωμάτιό μου νὰ σοῦ δώσω ἕνα μικρὸ δῶρο γιὰ τὶς προστατευόμενές σου... *(Βγαίνουν καὶ ἡ δυὸ ἔξω).*

ΣΚΗΝΗ III

ΑΝΔΡΕΑΣ, *(βγαίνοντας ἀπὸ τὸν κρυψῶνα του).*— Τώρα, φίλε μου, μπορεῖς νὰ βγῆς... Ὁ δρόμος εἶν' ἐλεύθερος... Νὰ πῶς ἀλλαξα ἀντιλήψεις μέσα σ' ἕνα τέταρτο... Τὸ κορίτσι αὐτὸ ἐκπληροῖ ὅλους τοὺς ὅρους ποὺ ἔθεσα στὴ γιαγιά μου γιὰ νὰ παντρευτῶ... Ἐπὶ πλέον εἶνε τοῦ ἀπολύτου γούστου μου : ἔχει θαυμάσια ξανθὰ μαλλιά, γαλάζια μάτια καὶ φοράει καπέλλα ποὺ τῆς στοιχίζουν μόνο 10 καὶ 95 !... Πρέπει κ' ἐγὼ νὰ τηρήσω τὸ λόγο ποὺ ἔδωσα στὴ γιαγιά. *(Πλησιάζει τὸ δοχεῖο ὅπου ἡ Ζανὶν ἔβαλε τὶς βιολέττες).* Τί ὡραῖα κ' ἁρμονικὰ ποὺ τὰ ταχτοποίησε αὐτὰ τὰ λουλούδια. *(Ὀνειροπολῶντας).* Ἡ δεσποινὶς Ζανὶν εἶχε δίκηο πρὸ ὀλίγου... Αὐτὰ τὰ ἄνθη μυριζουν πολὺ περίεργα... Μοῦ φαίνεται πὼς προαναγγέλουν κάποια ἀοριστη εὐτυχία... *(Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούγονται τὰ βήματα τῆς κ. Μπονκοὺρ ποὺ ἐπιστρέφει. Ὁ Ἀνδρέας τρέχει πρὸς τὴν πόρτα καὶ γονατίζει).* Γιαγιά !... Γιαγιά !... Ἀποφάσισα νὰ παντρευτῶ... Θὰ μοῦ κάνετε ἐσεῖς τὰ προξενιά... Ἐλπίζω ὅτι θἀναλάβετε νὰ ζητήσετε τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος Ζανὶν γιὰ τὸν ἔγγονό σας... Εἶμ' ἐρωτοχτυπημένος !... Ἀγαπῶ !...

ΑΥΛΑΙΑ

NOEL D' HIÉVRES

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ὁ ἄνθρωπος ἐκτιμᾶ καὶ σέβεται μονάχα ἐκεῖνον ποὺ τὸν ζκάνει νὰ ὑποφέρη.

— Οἱ ὥμορφοι ἄνθρωποι—ἄνδρες καὶ γυναῖκες—σπανίως εἶνε καλοί.

— Ἡ ἀγάπη μᾶς κάνει νὰ λησμονοῦμε τὴν προσβολὴ καὶ ἀνανεώνει τὴ φιλία, διὰ μέσου τῆς συγγνώμης.

— Πολλοὶ θεωροῦν τὴ στοργὴ ὡς ἔνδειξη ψυχικῆς ἀδυναμίας, ἐνῶ συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

— Ὅσο παράξενο κι' ἂν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως, ὡστόσο εἶνε ἀλήθεια ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ αἰσθάνεται στοργὴ ἀπέναντι ἑνὸς θανασίμου ἀλλὰ τιμίου ἐχθροῦ του.

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἡ μύτη τοῦ ποιητοῦ Ντάβεναντ. Ἡ εὐχὴ τῆς ζητιάνας. Γιατὶ ἀσπρίζουν γρηγορώτερα τὰ γένεια. Μιὰ ἐξήγηση τοῦ Σαϊντ-Ἀμάν. Ὁ Βολταῖρος καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωσήφ. Γιατὶ δὲν τὸν ἐπισκέφθηκε. Οἱ Γερμανοὶ γιατροί.

Ὁ διάσημος Ἄγγλος ποιητὴς σὲρ Γουίλλιαμ Ντάβεναντ εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ χάση, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια, τὴ μύτη του.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσε στὸ δρόμο, τὸν σταμάτησε μιὰ ζητιάνα καὶ τοῦ ζήτησε ἐλεημοσύνη :

— Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ φυλάη τὰ μάτια σου ! τοῦ εἶπε ἡ ζητιάνα.

Ὁ ποιητὴς συνεκινήθη καὶ τῆς ἔδωσε ἕξη πέννες.

— Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ φυλάη τὰ μάτια σου, ἄρχοντά μου, τοῦ ξανᾶπε ἡ ζητιάνα. Ὁ Ντάβεναντ ἐξεπλάγη τότε μὲ τὴν ἐπιμονή της νὰ τοῦ δίνη πάντα τὴν ἴδια εὐχή.

— Μά, κυρά μου, τῆς ἀποκρίθηκε, τὰ μάτια μου εἶνε πολὺ καλὰ καὶ δὲν πιστεύω νὰ στραβωθῶ ποτέ !

— Ναί, ἄρχοντά μου τοῦ εἶπε τότε ἡ ζητιάνα, ἔχεις δίκηο... Παρακαλῶ ὅμως καὶ ξαναπαρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ σοῦ φυλάη τὰ μάτια, γιατὶ ἂν ἀρχίσης νὰ μὴ βλέπης καλά...δὲ θὰ ἔχης μύτη νὰ φορέσης ματογυάλια !...

***

Ὁ ποιητὴς Σαϊντ-Ἀμὰν βρέθηκε μιὰ μέρα σὲ μιὰ παρέα γνωστῶν καὶ φίλων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν κι' ἕνας παράξενος τύπος : Ἕνας μεσόκοπος κύριος μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ κάτασπρη γενειάδα. Ἡ χτυπητὴ αὐτὴ διαφορὰ εἶχε προξενήσει σὲ πολλοὺς κατάπληξη Μὰ ὁ Σαϊντ-Ἀμὰν ἀνέλαβε νὰ δώση μιὰ ἐξήγηση τοῦ φαινομένου :

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶπε, κουράζει, φαίνεται, περισσότερο τὴ μασσέλα του παρὰ τὸ μυαλό του.

***

Ὁ Βολταῖρος ἦταν ὑπερβολικὰ εὐαίσθητος καὶ πικραινόταν πολὺ ὅταν ἐθιγετο ὁ ἐγωϊσμός του. Μία ἀπὸ τὶς περιπτώσεις ποὺ τὸν ἐθιξαν βαθύτατα ἦταν ἡ ἑξῆς :

Ὅταν ἰδιώτευε στὸν μεγαλοπρεπῆ πῦργο του τοῦ Φερνέϋ, ἐπληροφορήθη μιὰ μέρα, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Ἰωσὴφ ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ περίχωρα. Ὁ Βολταῖρος, συνειθισμένος νὰ δέχεται ἐπισκέψεις τῶν διασημοτέρων μεγιστάνων τῆς ἐποχῆς του, ἑτοιμάστηκε νὰ ὑποδεχθῆ μεγαλοπρεπῶς τὸν Αὐτοκράτορα, ἐσύνθεσε μάλιστα καὶ τὸν πανηγυρικό του... Οἱ κάτοικοι τῶν περιχώρων ἤξευραν τὶς προετοιμασίες αὐτές. Φαντάζεσθε λοιπόν, τὴν ἀπογοήτευση τοῦ Βολταίρου, ὅταν πληροφορήθη ἀπὸ τὸν ἀπεσταλμένο που εἶχε στείλει στὸν Ἰωσὴφ γιὰ νὰ τον καλέση στὸν πῦργο του, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἀπάντησε :

— Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νἄρθω !... Τὸν γνωρίζω, δυστυχῶς, ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ ἔργα του τὸν κ. Βολταῖρο !...

***

Οἱ Γάλλοι κοροϊδεύουν τοὺς Γερμανοὺς ἐπειδὴ δὲν βγάζουν καλοὺς γιατρούς. Σχετικὰ μὲ τὴ γνώμη αὐτή, οἱ Γάλλοι γιατροὶ διηγοῦνται τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο, ποὺ δείχνει μὲ πόση εὐκολία πέρνουν τὸ δίπλωμά τους στὴ Γερμανία, οἱ φοιτηταὶ τῆς ἰατρικῆς :

— Καπνίζεις ; ρωτᾶ ἐν πρώτοις ὁ καθηγητὴς τὸ φοιτητὴ ποὺ παρουσιάζεται νὰ δώση ἐξετάσεις γιὰ δίπλωμα.

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά.

— Δῶσε μου λοιπὸν ἕνα πούρο, καὶ πέ μου, ποιὸ εἶνε τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ γιατροῦ.

— Νὰ πληρώνεται τὶς ἐπισκέψεις του.

— Λαμπρα. Καὶ τὸ δεύτερο ;

— Νὰ φροντίζη νὰ μεγαλώση τὴν πελατεία του.

— Ἔξοχα. Ξέρεις τὶ καθήκοντα ἔχεις ἀπέναντί μου, ποὺ θὰ σοῦ δώσω τὸ δίπλωμα ;

— Νὰ σᾶς προσκαλῶ τακτικὰ σὲ γεῦμα.

— Καλά, κι' ἂν ἀρνηθῶ ;

— Αὐτὸ δὲ θὰ γίνη ποτέ !

— Εὖγε, παιδί μου. Εἶσαι βλέπω ἄριστα κατηρτισμένος. Πᾶμε τώρα στὸ ἀντικρυνὸ ἐστιατόριο καὶ στὸ ἐπιδόρπιο, σοῦ ὑπογράφω τὸ δίπλωμα !

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΗΡΑΣ

Μιλοῦσαν κάποτε, μπροστὰ σὲ μιὰ πνευματοδεστάτη γρηά, γιὰ τὴν πικρία ποὺ αἰσθάνεται ἕνας ἄνθρωπος ὅταν βλέπη νὰ τὸν καταλαμβάνη τὸ γῆρας...

— Ἡ καρδιὰ ἐντούτοις δὲ γηράσκει ποτέ ! εἶπε τότε κάποιος φίλος τῆς γρηᾶς κυρίας ἀπὸ εὐγένεια.

— Ναί, ἀπάντησε ἐκείνη, ἀλλὰ δὲν τῆς ἀρέσει νὰ κατοικῆ καὶ σέ...*ἐρείπια*...